

РЕШЕНИЕ

№ 6368

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110150722 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от против Л. И. Д. и Р. К. Д..

Предявени са искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 37, находящ се в гр. Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата **375, 78** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **44, 09** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **64, 34** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **12, 62** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г.,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 29.05.2023 г. по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 25365/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав и за които ответниците отговаря разделно, както следва:

Л. И. Д. – 1/6, равняваща се на:

сумата **62, 63** лв. главница, представляваща стойност на доставена

топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **7, 35** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **10, 72** лв. цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г. ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **2, 10** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г.;

Р. К. Д. – 4/6, равняващи се на:

сумата **250, 52** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **29, 39** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **42, 89** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **8, 41** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК не са постъпили отговори на исковата молба от ответниците Л. И. Д. и Р. К. Д..

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 11.05.2023 г. е сезирала СРС с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу Пламен И. Д., Л. И. Д. и Р. К. Д. за:

сумата **375, 78** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **44, 09** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **64, 34** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **12, 62** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г.,

които се претендират в условията на разделност, както следва: Пламен И. Д. – 1/6, Л. И. Д. – 1/6 и Р. К. Д. – 4/6.

С разпореждане от 29.05.2023 г. съдът е издал заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като е присъдил в полза на заявителя и държавна такса в размер на 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

В срока по чл.414 ГПК са постъпили възражения от длъжниците Л. И. Д. и Р. К. Д..

В срока по чл.415 ГПК ищецът е предявил искове за установяване съществуването на вземанията към Л. И. Д. и Р. К. Д., предмет на заповедта за изпълнение, по исков ред.

Представен е договор за продажба на държавен недвижим имот от 13.04.1985 г., по силата на който Илия Славов Д. и Р. К. Д. за закупили следния недвижим имот: апартамент № 37, находящ се в гр., вх. А, ет. 9, с площ от 63, 99 кв.м.

Видно от удостоверение за наследници на Илия Славов Д., последният е починал на 02.08.2007 г., като е оставил наследници по закон: Пламен И. Д. – син, Л. И. Д. – син и Р. К. Д. – съпруга.

Със заявление-декларация от 15.01.2008 г. Р. К. Д. е поискала откриване на партия за имота на нейно име.

По делото е представена декларация по чл.14 ЗМДТ, с която Р. К. Д. е декларирала, че е собственик на 4/6 ид.ч. от процесния имот.

Не се спори между страните, че процесният имот е топлоснабден, както и че до същия през исковия период е доставяна топлинна енергия на стойност исковата сума.

Не се спори между страните, че през исковия период в имота е извършвана услугата дялово разпределение от, което се потвърждава от ангажираните писмени доказателства.

Видно от представения протокол от проведеното Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в гр. от 15.05.2002 г., етажните собственици са взели решение да се сключи договор с, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение.

Представен е договор № 2538/12.07.2002 г., сключен между ЕС като възложител и като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки – 4, 20 лв. на измервателен уред.

Представен е договор, сключен между – възложител и –

изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искиове, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК са депозирані възражения от двама от длъжниците. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното

предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В случая от представения договор за продажба на държавен недвижим имот от 13.04.1985 г. се установява, че собствеността на процесния имот е придобита от Илия Славов Д. и Р. К. Д.. По делото не се твърди и установява към момента на придобиване на собствеността приобретателите да са били в брак, с оглед на което следва да се приеме, че същата е придобита в условията на обикновена съсобственост – по 1/2 за всеки от тях.

Видно от удостоверение за наследници на Илия Славов Д., последният е починал на 02.08.2007 г., като е оставил наследници по закон: Пламен И. Д. – син, Л. И. Д. – син и Р. К. Д. – съпруга, придобили по арг. от чл.5, ал.1 ЗН, вр. чл.9, ал.1 ЗН всеки от тях по 1/6 ид.ч. по наследяване, с оглед на което по отношение на имота е възникнала съсобственост, както следва:

Пламен И. Д. – 1/6, Л. И. Д. – 1/6 и Р. К. Д. – 4/6 (1/2 от покупко-продажба + 1/6 по наследяване).

Горното се потвърждава от представената декларация по чл.14 ЗМДТ, с която Р. К. Д. е декларирала правото си на собственост на 4/6 ид.ч. от имота.

От качеството на ответниците Л. И. Д. и Р. К. Д. на съсобственици на процесния имот произтича и качеството им на клиенти на топлинна енергия.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора.

С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период е съществувало валидно облигационно

правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. В случая безспорно е между страните, а се потвърждава и от ангажираните писмени доказателства, че за исковия период в имота е извършвана услугата дялово разпределение от

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия.

Между страните не се спори, че процесният имот е топлоснабден, както и че до същия за исковия период м.05.2020 г. – м.04.2022 г. е доставяна топлинна енергия на стойност исковата сума **375, 78** лв.

Ответниците отговарят за задължението съобразно притежаваните дялове в съсобствеността, а именно: Л. И. Д. – 1/6 (възлизаща на сумата 62, 63 лв.) и Р. К. Д. – 4/6 (възлизащи на сумата 250, 52 лв.).

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане към ответника за мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г. върху стойността на

топлинната енергия в размер на сумата **44, 09** лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

Ответниците отговарят за задължението съобразно притежаваните дялове в съсобствеността, а именно: Л. И. Д. – 1/6 (възлизаща на сумата 7, 35 лв.) и Р. К. Д. – 4/6 (възлизащи на сумата 29, 39 лв.).

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия.

Установи се по делото, че за исковия период м.04.2020 г. – м.04.2022 г. от страна на е извършвана услугата дялово разпределение за процесния имот на стойност исковата сума **64, 34** лв., определена при съобразяване счетоводна справка на ищеца (л.38).

Ответниците отговарят за задължението съобразно притежаваните дялове в съсобствеността, а именно: Л. И. Д. – 1/6 (възлизаща на сумата 10, 72 лв.) и Р. К. Д. – 4/6 (възлизащи на сумата 42, 89 лв.).

От страна на ответника Л. И. Д. с възражението му срещу заповедта за изпълнение се твърди плащане на сумата от 42, 27 лв. с фискален бон от 11.12.2020 г. на задължения по фактура от 30.09.2000 г., т.е. твърди се плащане на задължения по фактура, предхождаща исковия период в настоящото производство, с оглед на което същото не е относимо към предмета на спора.

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата от 40, 61 лв. разноски за заповедното и сумата 178, 68 лв. разноски за исковото производство, съобразно уважената част от исковете.

Ответниците имат право на разноски, съобразно отхвърлената част от исковете, но доколкото не претендират такива, нито ангажират доказателства за извършването им, разноски не следва да им се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Л. И. Д., ЕГН ***** и Р. К. Д., ЕГН ***** дължат на, ЕИК, на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

Л. И. Д.:

сумата **62, 63** лв., представляваща 1/6 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 37, находящ се в гр. за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 11.05.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **7, 35** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **10, 72** лв., представляваща 1/6 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 11.05.2023 г. до изплащане на вземането,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 29.05.2023 г. по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 25365/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата **2, 10** лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

Р. К. Д.:

сумата **250, 52** лв., представляваща 4/6 от стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 37, находящ се в гр. за периода м.05.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 11.05.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **29, 39** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2021 г. – 21.04.2023 г.;

сумата **42, 89** лв., представляваща 4/6 от цена на услугата дялово разпределение за периода м.04.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 11.05.2023 г. до изплащане на вземането,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 29.05.2023 г. по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 25365/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата **8, 41** лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 15.06.2020 г. – 21.04.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Л. И. Д., ЕГН ***** и Р. К. Д., ЕГН ***** да заплатят на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата **40, 61** лв. разноси за заповедното и сумата **178, 68** лв. разноси за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____